

Sygn. akt III CSK 205/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa T. [...] sp. z o.o. w O.
przeciwko Narodowemu Funduszowi Zdrowia - [...] Oddziałowi Wojewódzkiemu
w K.

o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 15 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 15 stycznia 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację strony powodowej od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo o zasądzenie kwoty 867 444 zł. Sądy uznały między innymi, że w sprawie nie ma zastosowania art. 388 k.c., gdyż strona powodowa nie wykazała, że porozumienie z dnia 27 października, w którym zrzekła się roszczeń dochodzonych obecnie w sprawie, zostało zawarte przy rażącej dysproporcji świadczeń oraz świadomym wykorzystaniu przez pozwanego przymusowego położenia powódki. Sąd drugiej instancji wskazał również, iż brak podstaw do stwierdzenia nieważności tego porozumienia z przyczyn określonych w art. 58 § 2 k.c., gdyż powódka nie wykazała istnienia takich okoliczności faktycznych, które uzasadniałyby uznanie zrzeczenia się przez nią tych roszczeń za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, w szczególności z zasadą lojalności kontraktowej.

W skardze kasacyjnej opartej na pierwszej podstawie, strona powodowa jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd drugiej instancji rażąco naruszył art. 58 § 2 k.c. uznając, że nie doszło do naruszenia zasady lojalności kontraktowej, pomimo nie zbadania nierównomiernego rozłożenia ryzyka osiągnięcia korzyści i wynikającej z tego nieekwiwalentności świadczeń.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym i jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać w osobnym wywodzie prawnym, odrębnym od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, że w sprawie doszło do oczywistego, a więc kwalifikowanego naruszenia prawa, widocznego od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa, zapadł w drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonego przepisu prawa,

nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż mimo oczywistego nawet naruszenia przepisu, wyrok może być prawidłowy (porównaj między innymi postanowienia z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, nie publ.).

Skarżąca nie wykazała tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, gdyż w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawarła jakiegokolwiek wyводу, który wskazywałby, że Sąd Apelacyjny w sposób oczywisty, ewidentny i rażący naruszył art. 58 § 2 k.c. i w wyniku tego wydał wyrok oczywiście wadliwy. Skarżąca poprzestała na stwierdzeniu, że do takiego naruszenia doszło, jednak w żaden sposób twierdzenia tego nie uzasadniła.

Niezależnie od tego trzeba stwierdzić, że art. 58 § 2 k.c. zawiera ogólną klauzulę generalną, przyznającą sądowi znaczny zakres swobody w ocenie, czy w ustalonym w sprawie stanie faktycznym uzasadnione jest zastosowanie tej klauzuli. Należy on zatem do przepisów których zastosowanie w określonym stanie faktycznym zależy od swobodnej decyzji sądu orzekającego i jedynie wykazanie jego rażącego i oczywistego naruszenia mogłoby stanowić podstawę skargi kasacyjnej. W sytuacji, gdy skarga kasacyjna oparta jest tylko na pierwszej podstawie i skarżąca nie zarzuca naruszenia przepisów prawa procesowego, Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c., jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku, jak również oceną Sądu drugiej instancji, że strona powodowa nie udowodniła istnienia okoliczności faktycznych, które mogły by stanowić podstawę uznania zakwestionowanej czynności prawnej za sprzeczną z zasadami współżycia społecznego i z tego powodu nieważną. W takiej sytuacji twierdzenie skarżącej o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej z powodu naruszenia art. 58 § 2 k.c. w sposób określony we wniosku tj. przez niezbadanie nierównomiernego rozłożenia ryzyka i braku ekwiwalentności świadczeń, nie może być skuteczne.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

[aw]